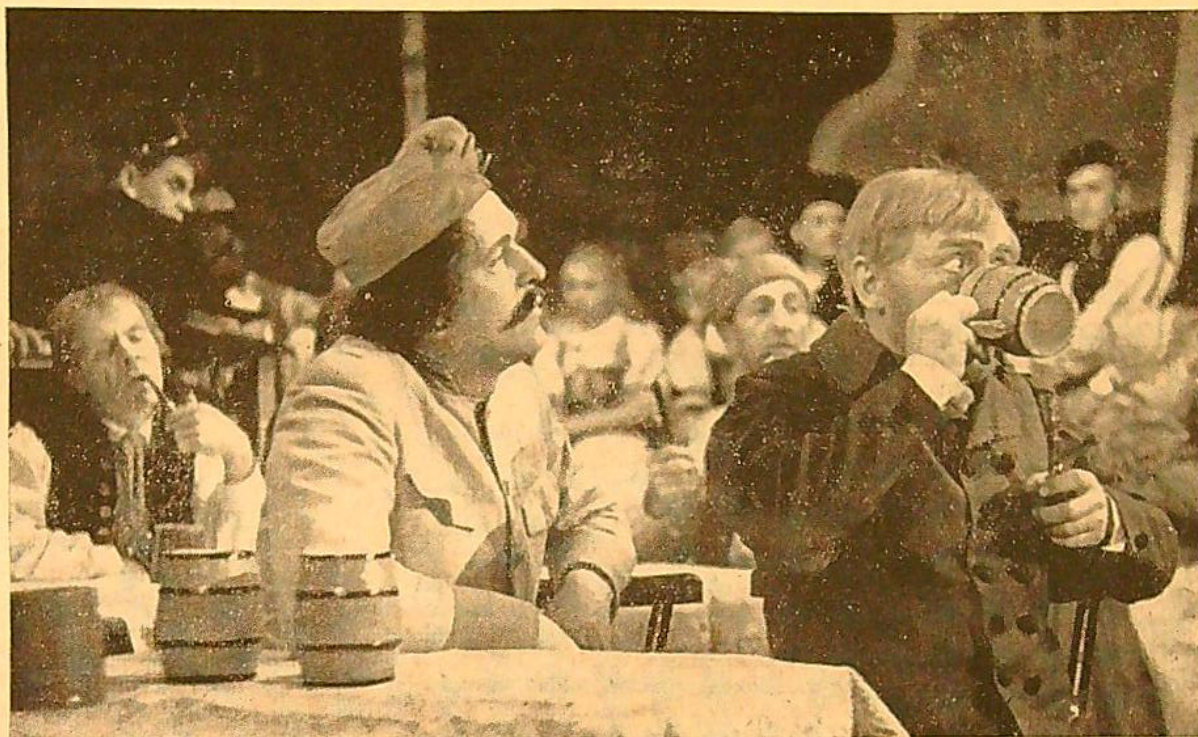

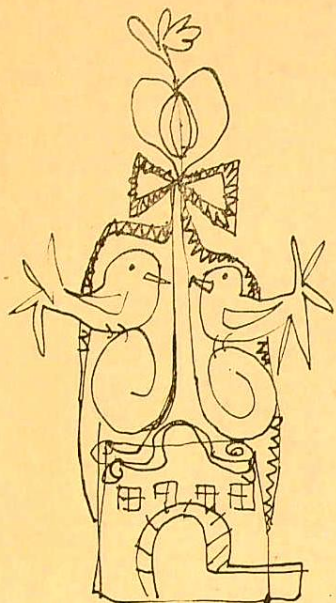
13. SRPNA

Název hry — Naši furianti má pro členy Lidového divadla JKP ROH ve Svitavách slavnostní zvuk a je v kronice divadelního souboru zapsán zlatým písmem. Jejich inscenace byla totiž v říjnu 1945 zahajovacím představením poválečné divadelní sezóny. Od té doby se ještě mezi uváděním současných her našich i zahraničních autorů Svitavští mnohokrát vraceli ke klasice. Kutnohorští havíři, Veselohra na mostě, Fidlovačka, Rohovín Čtverrohý, Divotvorný klobouk, Kolébka, Psohlavci a mnoho dalších her klasického repertoáru uváděl soubor Lidového divadla pro své diváky ve Svitavách a okolí, některé z nich viděli i účastníci JH, hraje pravidelně i ve Vídni pro tamější českou menšinu. Novým inscenováním Stroupežnického Našich furiantů chtějí Svitavští dokázat, že i klasikové mohou být blízcí dnešnímu divákovi, chtějí však především objevit skutečnost v uměleckém díle — v souvislostech společenského vývoje na naší vesnici. Těšíme se, že nás o tom svým představením přesvědčí.

JIRÁSKŮV H R O N O V

PROČ KLASIKU?

„Jaký je vztah vašeho souboru k české národní klasice?“ zeptali se mne redaktoři tohoto listu v souvislosti se sobotní inscenací Našich furiantů L. Štroupežnického. A tak se ohlédnu zpět na dvacet let práce svitavských ochotníků, kteří se po roce 1945 výrazně podíleli na vytváření českého kulturního života v kdy si německých Svitavách a dodnes jsou jeho nejvýraznější složkou.

V pohraničí, které osídlili lidé z různých krajů republiky, pomáhalo hry českých klasiků vytvářet to, čemu říkáme domov. Hovořili k srdcem herců i diváků důvěrně známou řečí české historie, české krajiny, seznamovaly se životem českého lidu a se smyslem jeho boje, rozradostňovaly šťavnatým humorem, vychovávaly i výsměchem všemu, co v lidech bylo a je nezděravé. Podněcovaly k srovnávání života minulosti a přítomnosti. Byly vhodnou oslavou významných jubileí. A proto se v repertoáru svitavského Lidového divadla od počátku až po dnešek objevují vedle her současných i zahraničních autorů, vedle her světové klasiky i díla klasiků českých.

Svitavští ochotníci hrají tedy klasiku rádi. Odpověď na otázku, proč — je dosti složitá. Staré ochotníky k nim váží vzpomínky na dobu, kdy v jejich hrách vytvářeli své role. Je v nich touha zkusit to znovu, jinak, i když se toho pro velkou náročnost úkolů bojí. Svitavští například touží

po tom, hrát znovu Kutnohorské haviře. Na dramaturgovu otázku, proč — odpovídá různě: je to velké drama! — Jsou tam ostré konflikty, je v něm láska i nenávisť — jsou tam ohromné postavy, mohou si je po seznámení s historickými fakty a okolnostmi vzniku hry představit ve své fantazii, jací to byli lidé a pokusit se je vytvořit; — jeden mladý ochotník po přečtení hry, kterou dříve neznal, prohlásil, že teprve nyní pochopil, co je to třídní boj a že to musí ohromně působit na lidi. Jinému se líbila krásná zvláštní čeština — tu přece nelze komolit, nebo nedbale mluvit! — A tak se asi budou Haviři hrát.

Klasickým hrám vděčí svitavský soubor také za to, že získává do svých řad mladé lidi — neboť velké hry kulturního dědictví jich hodně potřebují. Občas se mezi nimi najde i výrazný herecký talent — ale ani ty ostatní neopouští už zájem o divadlo, přicházejí a žádají, aby se zase něco „velkého“ hrálo. Také mezi diváky je mnoho mladých lidí, které neuspokojuje školní výklad, nebo několik řádků v literární příručce. Dotazy zjišťujeme, že se jim inscenace klasikých her líbí a že jim pomáhají.

Zdálo se nám v posledních dvou letech, že větší zájem projevují svitavští diváci, kteří jsou dosti nároční, vychovaní festivaly a národními přehlídkami nejlepších ochotnických souborů, v poslední době i pravidelnými zájezdy profesionálních divadel, o hry se současnou problematikou, kterou sami žijí, hlavně z oblasti lidských vztahů. Také touhu po vzrušujícím zážitku se snažila dramaturgie uspokojit zařazením několika her detektivního žánru. Avšak uvedení klasické české hry, přijalo obecenstvo vždy s radostným zájmem. V anketě se volalo po dobré veselohře. Svitavští ochotníci se rozhodli najít ji v české klasice a po dvaceti letech znovu inscenovali Naše furianty. Už dávno se nepustili starší i mladí amatéři do nějaké hry s takovou chutí. Spolupráce s amatérskými hudebníky, kteří se stali v té veselohře současnými herci, podpořila záměr režisérův poskytnout divákům dobrou zábavu a dvě hodiny srdečného veselí v těsném kontaktu jeviště s hledištěm. Několik vyprodaných představení a ohlas v obecenstvu svědčí o tom, že volil dobře.

A závěr? Svitavský soubor hraje a bude hrát klasiku jen tehdy, když jej k nim přivede jeho vlastní zájem, jeho nejen společenská, ale i citová potřeba.

Marie Votavová
dramaturg Lidového divadla JKP
Svitavy

Zpráva o diskuzi č. 7

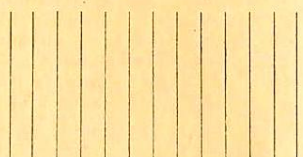
Této diskuzi předcházely diskuse č. 1, č. 2, č. 3, č. 4, č. 5 a 6. Hovořili se o tom, že vlastně to byly diskuse, kde se ani tak moc nediskutovalo. No nevadí. Hlavně že se to vysvětlilo.

Včera: členové pléna prohlásili: „Ve Zpravodaji je přece napsáno — diskuse poroty se souborem“. Ale myslíme si, že tomu tak vždy není, aby se jen sedělo a poslouchalo. Například včera se volalo ať vstane soudruh Bárta a představi se. Živý samozřejmě. Jenomže Bárta je teď na dovolené u moře. A tak se nepředstavil — živý. Proto zase nevznikla diskuse. Ale nic se nestalo. Bylo to hned další téma: když se přítomní pidili po tom, jak zkouší INKLEMO, kdosi z členů souboru (jméno je vojenským tajemstvím) promluvil Václava Bárta, že prý je — Inklemák, na zkoušky dokonce — promiňte to slovo — mlátí. Pochopíte jistě, že tady už bylo třeba obrany. A tak diskuse se přece jen blýskla.

První část odpoledne potom skončila. Celkem se vypilo sedmapadesát šálků kávy, jedenadvacet pív a vykouřilo přes 320 cigaret. A na tu diskuzi už nemysleme — jak se říká v jedné hře: topůrkem věrtel nezakopeš.

Protože už teď spěchají rozeznání diskutérů do naší redakce, aby nám zle vyčinili za výše provedené narážky, tak tedy pár slov vážně. Diskuse mají smysl opravdu jen jako diskuse. Příčin, proč se nehovoří ve velkém plénu je jistě řada. O některých už se hovořilo v druhé části včerejšího odpoledne. Ono opravdu je těžké diskutovat s připraveným odborníkem a improvizovat své názory před takovým počtem lidí. Jistě je daleko snazší člověka pronášet v malé třídě divadelního klubu, na korzu po náměstí nebo v restauraci u sklenky vína. Ale i tak je potřeba ještě víc než naučit se diskutovat, naučit se hodnotit a rozebírat každou novou skutečnost nějakým systémem. Hodně vědět, aby člověk mohl hodně přijímat a mnohemu rozumět.

Než spatří každé noviny světlo světa, i tak malé jako je náš Zpravodaj, projdou rukama spousty lidí. Mnozí z nich nejsou podepsáni pod články, ale noviny by bez nich nevyšly. Pracovníci tiskárny musí vynaložit mnoho úsilí, aby tisk byl včas hotov. Taková tiskárna je vám zajímavá věc.

Stroje chrlí ze sebe písmena, titulky se sázejí zase v jiné místnosti, kde jsou zásoby velkých písmen, ležící tam různé grotesky i falstaffy, linky všech velikostí, tečky, otazníky i pyšné vykřičníky. Rádi bychom poděkovali těm, kteří nejvíce s námi přišli do styku, s nimiž se nám výborně pracovalo, byli ochotní a vlídní k našim malým technickým zkušenostem. Josef Novotný, Josef a Oldřich Jirásek, Jindřich Vaňura, Miloslav Vítek byli ti, s nimiž jsme celý týden, dnes

a denně spolupracovali a jimž děkujeme.

Karel Čapek přišel jednou do tiskárny a hned zatoužil být taky sazečem. Celý svět mu procházel rukama, sazeč čte první to, co ostatní až za týden. Vysazený text čtou znovu redaktoři a hledají chyby, které jsou někdy v textu. Složitými hieroglyfy chyby vyznačují a text se opravuje. Redaktoři jsou někdy ale nepozorní, přeskáčou při čtení řádek a tumáš — už se v čísle převaluje chyba jako zába u vody. Jsou chyby, na které po léta vzpomínáme a dalo by se z nich sestavit hezké čtení. Je to totiž proto, že když vznikl svět a s ním i tiskárny, nasadil se do nich i tiskárský šotek. Spisovatel Karel Čapek měl šotika rád. Prohlásil dokonce, že by se silně zneklidnil, kdyby ve svém článku či knize nenašel alespoň malou chybu, se světem by bylo něco v nepořádku, kdyby byl bez chyb. Pokud i my jsme tedy přehlédli nějakou tu chabu omluvte nás prosím, protože všichni jsme jen lidé.

Hronovská tiskárna je takové malé královstvíčko krásy, dobré pohody. Jsou v něm pracovníci a ochotní lidé, jakých je málo.

Vysvětlení:

Režiser puchovského souboru v diskuzii sa preriekol a povedal: zle stylizovanú vetu, ktorú si návštevníci Hronova špatne vysvetlili. A preto na vysvetlenie podáva:

Nesmierne ma mrzí moja nešťastná stylizovaná a ešte nešťastnejšie pochopená myšlienka o „neučte a neváznosti Hronova“. Veta mala znieť takto: Keby som bol vyberal hru „Solo na flaute pre Hronov“, nikdy by ma nebolo napadlo vymýšľať ženu r. 2937. A to nie z nejakej neucty, že by som si Hronov nevážil, ale pred Hronovom ako takým, ale že vyspelé a inteligentné publikum, aké sa na Hronove nachádza, nepotrebuje nijaké, viac-menej hlúpe komentovanie a pochopí koncepciu hry samo o sebe. Prosím ospravedlite ma!

Beňo Michalovský

ZNOVU 36. JH

Na stanici Československo II (Okruh VKV) proběhne 22. 8. 66 v 19.45 beseda o problémech amatérského divadla po 36. JH. Zúčastní se jí kromě redaktorů Zrcadla kultury Dr. Milan Obst, Leoš Walleitzky, J. Beneš, J. Vavříčka a V. Sochorovská.

Ve středu 17. srpna ve 12.05 otevírá Studio Čs. rozhlasu v Hradci Králové své pravidelné kulturní okénko věnované 36. Jiráskovu Hronovu. Mimo jiné v něm budou vysílány i záběry z hronovských představení a rozborů se členy souborů.

JAK SE DOSTAT Z HRONOVA NA FESTIVAL

DO MONTE CARLA?

LONDÝNA? ERLANGENU?

Do Monte Carla takto:

v 5.07 osobním vlakem do Týniště n. Orlicí (6.41), z Týniště v 6.51 do Prahy (9.00), odtud letadlem v 9.50 z Ruzyně do Paříže (přilet 11.20), ve 13.10 přesednout na Lyonské nádraží a odtud rychlíkem do Monte Carla, kde budeme ve 23.42 hod.

Do Londýna:

17.33 rychlíkem z Hronova — 21.26 v Praze, druhý den v 7.30 letadlem do 9.50 v Londýně.

Do Erlangenu:

v 5.07 osob. vlakem z Hronova — 9.00 Praha, 10.43 rychlíkem do Norimberku, z Norimberku ve 20.30 do Erlangenu. Cesta trvá 15 hod. 23 min.

Přejeme souborům,

aby tento náš jízdní řád
zužítkovali!

JIRÁSKOVO DIVADLO

16.00

19.30 Ladislav Stroupežnický:

NAŠI FURIANTI

Lidové divadlo JKP Svitavy

22.00 Slavnostní zakončení 36. Jiráskova Hronova
a vyhlášení vítězů

23.00 Beseda patronů se souborem —
malý sál a Klub mladých

ZK MAJ SLÁVIE

14.00 Hodnocení inscenace Truchlící pozůstali
v provedení Divadelního studia J. Skřivana v Brně
porotou 36. JH

21.00 Společenský večer s tancem

PÓDIUM V PARKU

velké pódium:

17.30 Soubor písní a tanců Hadař - Červený Kostelec

malé pódium:

20.00 KONCERT BAROKNÍ A KLASICKÉ HUDBY

Účinkuje Komorní orchestr Hanuše Wihana

JKP Police n. Met., řídí Miloslav Imramovský

Účinkují: prof. Bohuš Heran, zasloužilý umělec
(violoncello), Svatava Imramovská (zpěv)

Na pořadu jsou:

W. A. Mozart: Malá noční hudba

G. F. Händel: Largo z opery Xerxes

Dvě árie Romildy z opery Xerxes

J. Fiala: Koncert pro violoncello a orchestr

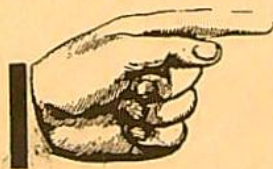

HLASY Z KVIČEROVA jsou noviny, které dnes vyšly. Je to zvláštní číslo s řadou nápadů, věnované tradiční polické pouti. Hlasy mají už čtyřicetiletou tradici. Polické zajímavosti, aktuality a taky parodie tam najdete. Hlasy se prodávají od dnešního rána v Polici nad Metují. Cena je 2,50 Kčs.

Kromě redakce Zpravodaje, který čtete, pracuje při 36. JH ještě jedna redakční skupina. Emil Pražan, Hana Volavková a Petr Joch denně seznamují obyvatele i návštěvníky Hronova s nejnovějšími a nejzajímavějšími zprávami ve vysílání poledního rozhlasového zpravodajství.

Dostali jsme zprávu, kterou uveřejňujeme hlavně pro ty účastníky, odjíždějící dnes z Hronova ještě před hodnocením poroty 36. JH a vyhlášením vítězů. Pracovníci distribuce, sídlící v přízemí v učňovské škole, Čapkova ul., pošlou poslední číslo Zpravodaje všem těm, kteří si ho během dnešního odpoledne objednali a předplatí.

Zpravodaj 36. JH vychází v nákladu 1.000 výtisků a z toho množství je denně prodáno 700 a rozesláno asi 120 kusů. — Zbytek bude odevzdán jednak do archivu a muzea a pro potřeby kulturních a osvětových zařízení.

ZPRAVODAJ 36. JH. VYDÁVÁ ŠTÁB 36. JH. REDAKCE:
PETR PRŮŠA, ALICE ŽIDLICKÁ, LADISLAV RYBIŠAR.
TISK: MTZ 413, PROVOZ HRONOV. N-05*6509